

Nỗi Đau.

Đỗ Duy Ngọc

Hôm nay, theo tin mới nhận được, 39 người chết ngạt trong chiếc container khi tìm cách nhập cảnh bất hợp pháp vào nước Anh đều là người Việt Nam. Trên mạng đã phổ biến những lời nhắn tuyệt mệnh của một cô gái tên Trà My gửi cho mẹ mình, những dòng chữ tuyệt vọng như những nhát dao đâm vào lòng người mẹ, nhưng cũng là nỗi đau của cả một dân tộc.

Sao đất bước đã hoà bình, người ta phải ra đi? Trong chiến tranh, bom rơi, đạn nổ, cái chết luôn rình rập nhưng chẳng có ai bỏ nước mà đi. Chiến tranh chấm dứt, người ra lại lũ lượt kéo nhau ra biển khi tử thần luôn sẵn sàng cướp đi sinh mạng của họ. Nhiều người đã bỏ thân giữa lòng biển cả, nhiều người biển biệt không tin tức.

Thời của thuyền nhân bỏ nước ra đi qua rồi. Thế nhưng, vẫn còn những người lặng lẽ rời quê hương trong những chuyến hành trình cũng không kém phần nguy hiểm và khắc nghiệt chẳng khác thế hệ thuyền nhân. Sao họ lại bỏ quê nhà, rời gia đình để phiêu lưu trong những chuyến đi định mệnh như thế?

Biết hỏi ai và biết trách ai? Thời đại mà ai cũng muốn làm kẻ lưu vong, ai cũng mang giấc mộng ở quê người. Lại nhớ câu thơ: *Ở xứ chim không đi cư, người phải đi cư.* Đó là nỗi đau của thời đại.

Ở xứ người cũng không phải dễ sống, phải cật lực để kiếm tiền, phải xót xa của kẻ xa xứ, phải đối phó với bao bất trắc kể cả sự kỳ thị. Người đi đến nơi thật ra cũng chẳng phải đến chốn thiên đường, và những người phải chết trên đường đi đến thế giới của mơ ước với khát vọng đổi đời, họ chết tức tưởi trong những cánh rừng tuyết phủ hay chết ngạt trong những cái container như số phận của 39 người này. Họ đã đến nhưng là đến cửa của địa ngục, họ thành những bóng ma vất vưởng không chốn trở về.

Tại sao họ đổi cả mạng sống của mình khi tìm mọi cách để ra đi? Một câu hỏi không lời đáp.

Những người ở lại cũng chỉ là những kẻ lưu vong trên tổ quốc mình. **Đất nước này chưa có thời kỳ nào bi thảm như thế.** Lịch sử Việt Nam lại có thêm trang sử chép lại những nỗi đau mà không ai có thể trả lời.

DoDuyNgoc
26.10.2019